

og dernæst til Rigsdagen i det Hele og Følket udenfor, om man gennem Røntningen ved dette Lovforslag, saaledes som den vilde have foreligget og vilde have kunnet komme frem, med nogenstomhelst Skygge af Føie vilde kunne sige, at Rigsdagen ved at gaa ind paa Lovforslaget vilde have fastslaaet Kirkens Eiendomsret. Dette Spørgsmaal vil jeg henstille, og jeg er fuldstændig rolig for, hvorledes det vil blive besvaret; thi naar man ser et Lovforslag, som gaar ud paa ved selve Lovgivningsmagtens Beslutning uden videre at udstryge af de kirkelige Indtægter et Beløb, som kan blive indtil $\frac{1}{2}$ Million Rd. — og som maasse ikke vil blive langt derfra — og naar Lovgivningsmagten, uden at der er Tale om, at nogenstomhelst kirkelig Indflydelse skal tages med for at give sin Sanktion dertil, gaar hen og disponerer over Tusinder og atter Tusinder Tønder Hartkorn, som fra gamle Dage af have været en af Kirkens Hovedindtægter, saa er jeg ganske overbevist om, at Svaret vil blive, at det er en fuldstændig Umulighed. Derfor man vilde sige, at Theorien eller Meningen om Kirkens Eiendomsret skulde være fastholdt enten af Regjeringen eller af Rigsdagen, saa vilde man umuligt kunne gaa ind derpaa, og jeg tror ogsaa, at, naar det for Fremtiden stilles saaledes, at Rigsdagen skal vedtage de Love, hvorefter de almindelige Regler for hele Landets geistlige økonomiske Stilling skulde gives — selvfølgelig altsaa ogsaa med Adgang til at forandre dem ad Lovgivningsveien — og naar dernæst Bestemmelsen om Anvendelsen af, hvad der blev tilovers til Fordel for kirkelige Fornødenheder, skulde tages gennem Bevillingsveien paa Finantsloven af Rigsdagen, saa vil det endydermere vise sig, at denne Grund virkelig vil blive betragtet og maa betragtes som yderst uheldig, og jeg maa maasse, for idetmindste for Nogle at stemple den saa slet som muligt, kalde det en yderst doktrinær Grund til at forkaste et Lovforslag, som i Virkeligheden og strax vilde komme til at udøve en meget betydelig og gavnlig Indflydelse.

Klein: Som Ordfører for Mindretallet i Udvalget har jeg anset det for min Pligt

at fremsætte for Thinget de Grunde, som have bevæget Mindretallet til at gjenopstille til 3die Behandling det Forslag, som nu foreligger, og det gjør mig ondt, at den ærede Ordfører, som han gjentagen Gange udtalte, har fundet min Udtalelse for lang. Den ærede Ordfører synes saa sikker paa, at han, efterat han ved den foregaaende Behandling har havt Flertallet i Thinget paa sin Side, ogsaa vilde have det ved denne Leilighed, og at have ment af den Grund at kunne indskrænke sig til at fatte sig meget kort; men destomindre ridderligt forekommer det mig, at han traadte op saaledes, som han gjorde det, iniod Formen af den Udtalelse, hvormed jeg, den mindre heldigt stillede Part, fremkom. Jeg skal imidlertid lade dette staa hen, men hvad det maa være mig tilladt at protestere mod, det er, at han har grebet enkelte Ord ud af mit Foredrag og givet dem en Betydning, som jeg ikke tror, man med Føie kan tillægge dem efter den Forbindelse, hvori jeg brugte dem. Han søgte at fremstille mine Udtalelser, som om jeg skulde have gjort Fordring paa at være langsynet, i Forhold til ham og dem, som have sluttet sig til ham i denne Sag, og som om jeg skulde have gjort Fordring paa at vide, hvad der i og for sig er det Forstandigste. Hvad det første Punkt angaar, skal jeg tillade mig at bemærke, at det, som jeg tillod mig at betegne som Kortsynethed, naturligvis ikke var Opfattelsen af Sagen i sin Helhed, men kun den Maade, hvorpaa man stillede sig overfor et enkelt Punkt. Jeg tillod mig nemlig at bemærke, at forsaavidt man i denne Sag lagde særdeles Vægt paa at gjøre Spørgsmaalet om Kirkens Eiendomsret klart, saa forstod jeg ikke, at man ikke kunde se, at man netop ved at vedtage dette Forslag, som nu kan gennemføres, i Virkeligheden fik slaaet Noget fast, som er uforenligt med Principet om Kirkens Eiendomsret. Jeg forstaaer ikke, at man ved at skyde denne Ordning fra sig, som man i dette Dieblik kan faa, selv vil bidrage til at holde Spørgsmaalet om Kirkens Eiendomsret fremdeles svævende; thi dette vil netop blive Tilfældet, naar man følger Flertallet i denne Sag. Det er dette, jeg har tilladt mig at betegne som Kortsynethed. Jeg har dernæst ganske vist tilladt mig at op-